

ע"פ 740/19 - איגור שרמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 740/19

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

המבקש: איגור שרמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 27.12.2018 בת"פ 51221-03-17
שניתן על-ידי כבוד השופט כ' סעב

תאריך הישיבה: א' באדר א התשע"ט (6.2.2019)

בשם המבקש: עו"ד ארבל עמי-גא

בשם המשיבה: עו"ד קובי מושקוביץ

החלטה

1. זוהי בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 27.12.2018 (ת"פ 51221-03-17, השופט כ' סעב).

2. ביום 6.9.2018 הורשע המבקש בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ושוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק. בתמצית ייאמר, כי ההרשעה נסבה על מקרה שבו המבקש ושני אנשים נוספים הובילו אדם שיכור שנפל ברחוב לביתו, ושם השלושה הכו

עמוד 1

אותו, שדדו ממנו רכוש ולבסוף הותירו אותו במקום מחוסר הכרה. בהמשך לכך הושת על המבקש עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, בנוסף לעונשי מאסר על תנאי וחויב בפיצויים למתלון בסך של 7,000 שקלים.

3. ערעורו של המבקש, המכוון כלפי גזר הדין, מתמקד בנסיבותיו האישיות – על רקע העובדה שבעת שהותו במעצר הותקף על-ידי עציר ששפך עליו שמן רותח, וכתוצאה מכך נחבל ונכווה קשות. לטענת בא-כוחו של המבקש חזרה לכליאה לאחר הטראומה שחוזה מרשו, צפויה להיות קשה במיוחד.

4. ביום 29.1.2019 הוריתי על עיכוב ביצוע ארעי של עונש המאסר של המבקש, על מנת לאפשר דיון בבקשה במעמד הצדדים.

5. הדיון בבקשה התקיים בפני ביום 6.2.2019. בא-כוחו של המבקש חזר בו על טענותיו. כמו כן, הוא התייחס להחלטתי שלא לעכב את עונש המאסר בפועל שהושת על הנאשם הנוסף בפרשה, שאף הוא הותקף יחד עם המבקש דנן (ע"פ 789/19 אזיב נ' מדינת ישראל (31.1.2019)). הוא הצביע על כך שהמבקש הוא צעיר, שעברו הפלילי מצומצם יותר מזה של שותפו, ושאף עונש המאסר שהושת עליו הוא קצר יותר (30 חודשים, ולא 60 חודשים). כמו כן, התייחס בא-כוחו של המבקש לניתוח באוזן שהמבקש צפוי לעבור בהמשכו של חודש זה.

6. מנגד, המדינה התנגדה לעיכוב הביצוע נוכח חומרת העבירה ונסיבותיה, וכן נוכח העובדה שערעורו של המבקש נסב על גזר הדין בלבד. המדינה הוסיפה וטענה כי בגזר דינו של בית המשפט המחוזי כבר נזקפו לזכותו של המבקש פציעות במהלך המעצר והנכויות שנגרמו לו. המדינה אף הצביעה, לחובת המבקש, על הרשעתו הקודמת בגין עבירת האיומים.

7. לאחר שבחנתי את הבקשה עמדתי היא שדינה להידחות. אינני מקלה ראש בטראומה שחוזה המבקש. אולם, לכך אמור להימצא מענה בהיערכות נאותה של שירות בתי הסוהר לקליטתו ולא באמצעות חריגה מן הכלל בדבר ריצוי מידי של עונש המאסר בפועל (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)). זאת הן בהתחשב בחומרת העבירה שבה הורשע המבקש והן בהתחשב בתקופת המאסר שנגזרה עליו, שאינה קצרה באופן המעורר חשש סביר כי ערעורו – הנסב על גזר הדין – יתייתר עד שיישמע.

8. עם זאת, בהתחשב בניתוח שעל המבקש לעבור ושתקופת ההחלמה ממנו הוערכה על-ידו בכשלושה שבועות, וכן בחשיבות המיוחדת של ההיערכות לקליטתו כראוי בשירות בתי הסוהר, אני מורה שהתייצבותו לעונש המאסר תידחה ליום 7.4.2019.

9. סוף דבר: הבקשה לעיכוב ביצוע נדחתה. אני מורה אפוא על התייצבותו של המבקש לריצוי מאסרו לא יאוחר מיום 7.4.2019 בשעה 10:00 בבית המעצר קישון או במקום אחר שייקבע על-ידי שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשע"ט (11.2.2019).

ש ו פ ט ת
